

Легенда про Зачаровану Копистку

Легенда про Зачаровану Копистку

Легенда про Зачаровану Копистку

Луна і Селестія йшли по відкритому полю, димна вирва за ними віддалялася все більше.

— Слухай, я ж попросила вибачення, — сказала Луна, не дивлячись в очі Селестії.

— Не. Говори. Зі. Мною. Зараз, — сказала та крізь стиснуті зуби. Смуги темної сажі забруднювали її кремово-біле хутро, а її частково спалена грива досі диміла, з трьох кольорів у ній лишилося тільки два.

— Ти не можеш винуватити мене за те, що сталося. Я навіть не знаю, де культисти знайшли стільки повидла, що живе у вулкані, а тим більше як воно не зіпсувалося. — Коли її сестра не відповіла, Луна дозволила тиші знову огорнути їх.

— Ти могла б принаймні попередити мене про тхорів, — сказала Селестія. — А найголовніше те, що цей «епічний артефакт неосяжної сили» виявився...

— У книзі про це не згадувалося! — запротестувала Луна. — Не знаю, про що думав Орден! Я навіть не знаю, як можливо *зробити* таке з кописткою! — Вона здригнулася. — Бідні, нещасні пироги. Їхню жертву ніколи не буде забуто.

— О ні, буде. Тому що ми не будемо говорити про це. Ніколи. Особливо з Твайлайт. Зрозуміло?

Вуха Луни поникли.

— Гаразд, якщо ти вважаєш, що так буде краще.

— Безсумнівно вважаю. А тепер, прошу, помовч, у мене жахливо болить голова. Давай просто... поки що підемо мовчки.

І історія про зачаровану копистку навічно загубилася серед легенд.

Примітка автора:

Прохання половини коментарів до другого епілогу «Ти можеш боротися з долею». Збацав хвилин за десять, бо чому б і ні.